

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 20. Theocriti αδωνιαζ[ου]σαις correctus & explicatus locus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

meam auctoritate spoliare voluisset, etiam si dolor meus respondere non cogeret, tamen ipsa causa hanc à me orationem flagitasset.

Alius Ciceronis locus è Demosthene expressus.

CAPVT XIX.

SUMPTVM ex eadem illa Demosthenis oratione videtur & id, quod in secunda Philippica scriptum est: *Ut igitur in seminibus est causa arborum & stipitium: sic huius luctuosissimi belli semen tu fuisti.* Nam & ille cum Æschinem omnibus calamitatibus, quibus Athenienses conflictati erant, causam præbuisse dixisset, ita id confirmavit: *Ο γδ τὸ σπέρμα τῶν κακῶν ἐστὶ τῆς πρώτων κακῶν αὐτοῦ.*

Theocriti ἀδωνιαζέως correctus & explicatus locus.

CAPVT XX.

NON puto me rem studiosis ingratam facturum fore, quanquam hic Latinorum præcipuè scriptorum causa susceptus à me labor est, si non nunquam etiam Græcis opis aliquid afferre coner. iam pridem enim persuasum esse existimo omnibus qui versantur in litteris, sine Græci sermonis cognitione mancam omnem ac mutilam esse doctrinam, & qui eius expertes sint, ab eis ne Latine quidem scripta penitus percipi. nunc igitur Theocriti versus quosdam, quos neque satis emendatè scriptos circumferri, neque satis intelligi arbitror, quomodo scribendi, quoque modo accipiendi videantur, aperiam. sed primum eos describam ita, ut legantur:

Γ. Μὰ πόθεν ἄνθρωποι; τίδ' εἰ κατὰ εἰμὲς;
Παράμεν' ἔπιπασε. σπυγροσίαις ἔπιπασαίης
ἄς εἰδῆς ἕ τῶτο. καὶ εἰδῆς εἰμὲς ἀγῶθεν,

25 2

ὡς καὶ ὁ Βελλεροφών, πελοποννησὶς ἰαλεοῦμες.

Δαρίσθεν δ' ἔξεστ, δοκῶ, τοῖς Δωρείεσσιν.

Π. Μὴ φύῃ μελιτῶδες, ὅς ἀμύδ' χαρτερός εἴη,

Πλὴν ἐνός, καὶ ἀλέγω μὴ μοι κενεῶν ἀπομάξης.

Inducuntur autem ibi duæ mulieres Syracusanæ, Gorgo & Praxinoa, quæ profectæ ad spectandam pompam sacrorum Adonidis, cum, qui mos mulierum est, assidue garrientes, implerent omnia strepitu, & aures eorum, qui propè erant, obtunderent; offensus tanta earum garrulitate hospes quidam, illamque ferre amplius non valens, subcontumeliosè imperavit eis, ut tacerent. Tum indignata Gorgo, quæso, inquit, quid hoc tandem hominis est? quid verò tua refert, si garrulis esse nobis libet? addit deinde: Πασάμενθ' ἔπιτασε. vbi legendum censeo, πασάμενθ', non πασάμενθ'. neque verò parùm interest. nam πασάμθ' prima syllaba breui, est γύσαδα. ex quo poëta, cum eam syllabam producere volunt, faciunt πασάδα. at πασάμθ' prima longa, est γήσαδα. vnde est πολυπάμμων. estque ea vox Dorum propria. erit igitur πασάμενθ', κτισάμενθ'. atque hoc dicet Gorgo hospiti: Impera ancillis tuis, ἔπιτασε αἷς κέκτισσι. nobis enim cum imperas, scito te Syracusanis imperare: ne fortè nos viles aliquas & abiectas esse feminas putes. Corinthiæ sumus à prima origine, non minus quàm Bellerophon. Postremò, quoniam hospes reprehenderat eas, tanquam πατρισσοδίσας, id est, lato & diducto ore pronuntiantes: (erat enim Dorum in Græcia eadem ferè pronuntiatio, quæ in Italia Bergomatium) iccirco addit, ἔ: ita loqui, ut in Peloponneso loquerentur: ceterùm non putare, causam esse vllam, cur non Doribus Doricè pronuntiare fas esset. In iis autem duobus versibus, qui postea dicuntur à Praxinoa, mihi quidem

Ant. Mureti
Varia Lectiones
LIII
25

quidem tenebrae sunt. Nam quod Scholiastes ait, μελιτώδη vocari Persephonem, vix credibile mihi videbatur, ante quam legerem Porphyrij Commentarium περὶ τῆς ἐν ὄδῳ αἰετῆς τῆς νύμφῶν ἀντροῦ, qui mihi omnem hac de re scrupulum exemit. Ita enim ibi scriptum est: Πηγὰὶ δὲ καὶ γάματα οἰκείῃ ταῖς ὑδατοῖσι νύμφαις· καὶ ἐπὶ γὰρ μάλιστα νύμφαις ταῖς ψυχαῖς· ὡς ἰδίως μελίτας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεσαν, ἠδὸν ἡσασ ἐργασίας· ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν ἀνοικείῳ τῆς ψυχῶν ἔφη· Βομβεὶ δὲ νεκρῶν σμιλῶσθαι, ἔρχεθ' εἰς ἄλλη, καὶ ταῖς Δημητρὸς ἱερείαις, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μυσίδας, μελίτας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεσαν, ἀπὸ τῆς κόρυς, μελιτώδη. Optat igitur mulier à Persephone, quæ partibus præest, ne quis vnquam nascatur, qui in ipsas imperium exercent. addit autem, præter vnum: quoniam alioqui malè præcari videretur, reginæ, & optare, ne quis vnquam ex ipsa filius nasceretur. Iam quod sequitur, καὶ ἀλέγει, μή μοι κενεῶν ἀπομάξῃς, quam sententiam habere voluerit Scholiastes, ipse viderit, cùm illa sua præclara expositione: μή μοι κενεῶν ἀπομάξῃς. μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψύξῃς. & ille alter, qui ita reddidit:

Non metuo, ne mensura tibi ludar inani.

ego non dubito, quin pro κενεῶν, legendum sit κενεῶν: ut hoc mulier dicat: Non vereor, ne in me puluerem abstergeas: id est, ne me impunè contemptam ac despiciatam habeas. esset enim extremi contemptus signum, si quis puluerem è calceis, aut è veste sua, ludibrij causa, abstergere in alios vellet. sed & in illo versu qui paulo infra est,

Ἄψις καὶ Σπέρχιν τῆς Ἰάλεμον ἠείσασσε,

pro Ἰάλεμον, legendum crediderim Ἰαλέμεν. Sed & illud κενεῶν defendit & explicat in Nouis lectionibus Canterus: idque ex Aurati sententia. Cedamus igitur non inuiti. Aurato enim in litteris aduersari, & θεῖαις.